Alsólendva, 1915. XX. évfolyam 3. szám. Vasárnap, január 17.

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára:
Egész évre . . . . . 8 K
Fél évre . . . . . 4 „
Negyed évre . . . . . 2 „
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Telefonszám: 13.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván.
Nyilttér sora 1 korona.

A revanche.

Alsólendva, január 16.

Amikor mi ünnepeltük a Megváltó születésnapját, ők nem ünnepeltek. Bennünket sem hagytak. Megrontották az ünnepünket.

Hivatalosan jelentették, hogy karácsony szent éjszakáján volt a legnagyobb az ágyutüz, leghevesebb a támadás.

Most ők ünnepeltek volna, ha vitéz katonáink vissza nem adják a kölcsönt.

Az orosz karácsonykor minden vonalon megkergettük a muszkát és a nemezis nevében diadalmas fegyvereink félelmetes dörgése figyelmeztette az ellenséget a multkori gonoszságára.

Ez a jelenség olyan szimptomája az öt hónap óta folyó irtózatos emberészárlásnak, amelyből a történelem legnagyobb világháborujának a jellegét árulja el.

Mindig ők voltak a lelketlen bünösök, akik ellenünk, a müvelt emberiség ellen, a fejlett, magasfoku kultura ellen vétkeztek. Mindig ők voltak a támadók. Mindig ők voltak az ünneprontók, a békebontók.

De nincs bünözés bünhődés nélkül!

Az élet a legtökéletesebb igazságosztó! Különböző életfilozófiát vallók különböző néven nevezik azt a hatalmas, misztikus, létező, de láthatatlan valamit, vagy Valakit, amely, vagy aki a világrend egyensulyát tartja, emberek és népek sorsát intézi. Az Isten, a sors, a végzet, a nemezis, a természet, a logika, vagy bárminek nevezhető nagy Mindenható intézése minket rendelt ki megtorló eszközül, a mi hadseregünk a büntető kéz, amely lesujt a bünösökre. A nemezist, a fátumot képviseljük, a megzavart világrendet állítjuk helyre, az igazság diadalát vivjuk ki oly impozáns erővel, hogy minden időkre elriasztó, rettentő példát mutassunk azoknak, akik a világ népeinek nyugalmát gonosztevő módjára meg akarják zavarni.

Amikor igy elmélkedünk a szörnyü hadjárat okairól, eszünkbe jut egy megrázó hatásu, gyönyörü kép. A Louvreban őrzik a festményt, amelyet P. Prudhon, a császárság klasszikus festője festett. „Az igazság és a bosszu üldözik a bünt.“ Ez a cime a festménynek. A bün, kezében a véres gyilokkal, riadtan rohan el leteritett áldozata mellől, mig nyomában száll és üldözi az igazság és a bosszu angyala.

Az igazságot és a bosszut képviseljük most, a rémes tulerőben levő, de a büntudattól nyugtalan, rettegő ellenségeinkkel szemben.

A bün bármilyen ijesztő is külső formájában: gyáva, bujkáló. Csak orozva támad, a nyilt mérkőzéstől fél.

Amig hitványul bujkálva, orvul támadhatott reánk, addig folyton szembeszállott, most, hogy elérkezett a leszámolás ideje, nem mer a szemünkbe nézni. Félelmetes izmai elernyedtek és csak életösztönből áll ellent. Azt hitték, hogy gőzhenger módjára végig gázolnak rajtunk és ime, megváltozott a helyzet. A gőzhenger a mi kezünkben van és letiporjuk a bünöst.

Nem késhet már soká a végső, a döntő összecsapás ideje.

Mire kisüt a virágfakasztó szép tavaszi nap, mire aranykalásztenger hullámzik a rónán, mire megpendül a kasza, remélhetőleg elhallgatnak diadalmas fegyvereink.

Most még csak farsang van! Itthon a nagy idők komolyságához méltón mulatozás nélkül, komoly munkában éljük át Karneval uralkodásának az idejét. Most hős katonáink táncoltatják meg ellenségeinket abban a szörnyü bálban, amelyben az ágyuk és gépfegyverek zenéje szolgáltatja az irtózatos talp alá valót.

Farsang van, de csak a naptárban.

Megható, impozáns egyöntetüséggel, nagy intelligenciát eláruló önmegtartóztatással vetik meg az itthonmaradottak a zajos mulatságot.

Csendes elmélyedésben, szorgalmas együttmüködésben dolgozunk a nagy időkben, hogy mához egy évre a nagy nemzeti reneszánsz idejében annál gondatlanabb, boldogabb, ünnepiesebb, vidámabb, tombolóbb, diadalmámorosabb legyen a farsangunk.

Addig ne is vigadjunk, ne is farsangoljunk!

I.

Oh, ha szállni tudnék...

Oh, ha szállni tudnék
A fellegek fölé hazám felett:
Tündöklőbbé, ragyogóbbá
Tenném az eget...
Honvédek nevével irnám tele
A milljó csillagot,
— Ragyogásuk elhomályositaná
A napot...

II.

Bús voltam én életemben...

Bús voltam én életemben,
Most vidám vagyok, mint gyerek,
Kik ismernek, oly kérdőn
Néznek az emberek...
— Én is megyek katonának
S majd a nagy munka alatt
Nem vonz engem haza semmi,
Nem sir értem itthon senki...
— Van-e most nálamnál
Gazdagabb?!...

III.

Furcsa kertész a honvédség...

Furcsa kertész a honvédség,
A gazt fagyban irtja,
Virágmagvat csiráztatni
A tavaszt nem hivja.
Piros virág disziti majd
A Kárpátok allját,
Ágyu-, puska-, kardzaj között
Most vetik a magját...

(Rédics) Ifj. REVERENCSICS ISTVÁN

A lövészárokban.

Irta: LUKÁCS LAJOS.

Nagyszerü élet uralkodik a lövészárokban. Egész kis községek alakulnak a föld alatt a szél, eső és hideg ellen. A keleties kényelmet nyujtó kunyhóban fekvőhely, némelyikben kályha, egy-két polc. A kenyérnek, csajkának és lőszernek helye. Tetején magyar zászlócska. Még Petár királynak sincs ennél fáintosabb lakóhelye!

Belül a „szobában“ ketten kártyáznak, nem asztal mellett, mert az fölösleges itt, ahonnét rövidesen mégis csak ki fognak hurcolkodni, hanem leteritett köpönyegen. — Az egyik a Kovács, a másik a Szücs. A véletlen ugy hozta, hogy egy faluból kerültek egymás mellé. Odahaza haragosok voltak valami csekélységért, mert állitólag Szücs a Kovács földjén elhelyezett határkövet egy pár arasszai odébb tette volna. — Per is indult meg miatta, de a háboru birák nélkül is elintézett mindent. Most a legjobb kenyeret, feketekávét, meg dohányt megosztó pajtások.

Máriást játszanak, ez a legdemokratikusabb kártyajáték, nem pénzbe, mert az itt nem érték, hanem szivarba, meg cigarettába.

— Tök az adut! — szólal meg Szücs.

— Na jól van, nálam meg makkból van husz, — duplázik rá Kovács, — arra ugyis szükség lesz, majd ha megint bemasérozunk Szerbiába, hogy azt a sok árván maradt disznót megetessük.

Játszanak csendesen, majd hirtelen megszólal egy-egy puskalövés a tulsó lövészárokban.

Bum . . . . bum . . . . . bum . . . . . .

— Csak hadd pazarolják a municiójukat, ha annyijok van! — szól Kovács; ezzel felállitja puskáját és a szuronyára tüzi a sapkáját.

— Meglátod, milyen jó golyócsaló az én sok vihart látott sapkám!

Igaza is van, mert a tulsó oldalról már kezdik észrevenni a sapkát, aminek folytatását egy mundérba bujtatott jó magyar legénynek gondolják és megindul rá a golyózápor.

Ők csak játszanak tovább, meg viccelődnek is s mikor mind sürübben hullanak a golyók, hirtelen elkapják a puskát és örvendezve olvassák a sipka lyukainak számát.

— Éppen huszonnégy lövés! Ha ez, pajtás, az én fejemnek jutott volna, éppen elég lett volna. Sebaj! Jó a sapka igy is! Majd bemutatom a hadnagy urnak. Ez a legujabb találmány: szabadalmazott szellőző készülékkel ellátott fejvédő. Majd ha haza megyünk, szabadalmaztatom...

Közvetlen közelükben egy jajkiáltás. Egy eltévedt golyó egyik derék bajtársukat találta el.

— Ennek fele se tréfa! Vissza kell adni a kölcsönt! Magyar ember nem marad adós! Egymás után küldik a halálthozó golyót, mig egyszer csak szemben elhallgatnak a puskák.

Csataképek.

(Kis epizódok a nagy háboruból.)

A hős.

Egy ujságiró, aki a sajtóhadiszálláson tartózkodik, irja:

Magyar katonák masiroztak valahol Galiciában. Az egyik kapitány elé, aki lóháton ment a századja élén, az országuton egyszerre odalép egy civilruhás ember és igy szól zamatos magyarsággal:

— Kapitány ur, jelentem alássan, itt vagyok. Kérem engem befogadni . . .

A kapitány nagyot néz. Hogy kerül ide egy magyar, aki önként jelentkezik?

— Kicsoda maga?

A civilruhás ember benyul a zsebébe és előhuz egy sárgaréz-tokot. Olyant, amilyen minden katonának a ruhájába be van varrva s amelyre az illető személyi adatai vannak feljegyezve.

— Jelentem alássan, — mondja, — az ötvenedik gyalogezredhez tartozom. Az oroszok elfogtak. Becsuktak egy pincébe. Nem törődtek velem. A pincéből megszöktem s attól a parasztól, akié a ház, kaptam ezt a ruhát. Hallom, az ezredem messze van innen; itt jelentkezem tehát. A civil ruha helyett ott kellett hagynom az egyenruhát . . .

Kisvártatva belenyul a belső zsebébe.

— De ezt elhoztam, — mondja.

A bajonettje volt. Azt nem hagyta ott se lengyel parasztnak, se muszka katonának.

A kapitány a század végére küldi a civilruhás katonát. Ballagjon ott addig, amig kezdhetnek vele valamit.

Másnap a század tüzben volt. Amint a kapitány végignézi a rajvonalat, meghökken.

— Mi az ott? Ki az a civil ott a rajvonalban?

Kiderült, hogy az a civil ott az ötvenes baka, akit tizszer is küldtek hátrafelé, hogy igy, meg ugy, maradjon a trénnel, neki nem kell tüzbe mennie, de az ötvenes baka csak a többivel akart menni. Sőt nemcsak ment előre a rajvonallal, hanem a süvöltő orosz tüzben ide-oda járt a többiek között és biztatta őket:

— Előre, testvér. No most, testvér. Oda lőjj, testvér, ott a muszka . . .

És amikor a század nemsokára rohamra indult, akkor a civilruhás baka is ment rohamra az orosz állások ellen. A bajonettel a kezében . . .

*

Taps a harctéren.

Nove-Miasto mellett történt. A Maghieráért folyt a harc. Egyik szinmagyar ezredünk hosszu rajvonalban fekszik a csatamezőn. Beárkolja magát. Mellette harcol majd az egyik stájer gyalogezred. A magyarok már elől vannak. Most a stájereken van a sor.

A stájerek jönnek előre. A magyarok nézik őket. No lássuk, mit tud a sógor. A magyarok lövöldöznek át az oroszra és közben oda-oda néznek a stájerekre. Hát te hogy csinálod, sógor? A magyarok felsőséges érdeklődése egyre barátságosabb és egyre feszültebb figyelemmé lesz. A magyar bakák előbb figyelmeztetve lökdösik egymást: „Nézd már a sógort!“ A stájerek most felugranak, megharsan a kürt és száz meg száz torokból hallatszik: „Hurrá, sturm!“ A magyar bakák hosszu sora lázas figyelemmel, visszafojtott lélegzettel, csillogó szemmel nézi a stájereket. A stájerek bravurosan mennek előre. A magyaroknál nagy csend. De amikor a stájerek már ott állanak szemtől-szembe az ellenség előtt és vágják, szurják a muszkát, mint a répát, akkor a lázasan figyelő magyaroknál egy viharos éljenzés csap föl. Magukon kivül vannak, hogy más is tudja ezt a dolgot olyan szépen. A magyarok nem törődnek az orosz golyókkal, felállanak a lövészárokban s ujjongva integetnek, kiabálnak a stájerek felé. Majd mint hogyha az éljenzés nem fejezte volna ki eléggé az elragadtatásukat, egyszerre tapsolni kezdenek. Viharos, hogy ugy mondjam: szünni nem akaró taps hangzik fel a véres csatamezőn.

A Nove-Miasto mellett a Maghieráért vivott harcban a magyar bakák megtapsolták a stájereket.

*

A hitvesi szeretet.

A hitvesi szeretetnek gyönyörü példájáról olvasok.

Valahonnan, egy szatmármegyei kis román faluból a háboru elszólitott egy magyar tanitót, aki ott a nemzetiséglakta vidéken éveken át a legnagyobb elismerés mellett terjesztette a magyar szót, a magyar kulturát. Jó magyar ember volt, jó katona lett. Otthon fiatal feleség és egy csöpp kis gyermek aggódtak az életéért, mikor a kis tanitó — azt hiszem, Lázár a neve — valahol a Kárpátok alján szurta, vágta, szabdalta a muszkát. Olyan vitézül harcolt, hogy közlegényből szakaszvezetővé léptették elő. Mikor megkapta a három csillagot és a dicséretet, azt irta haza a fiatal feleségének:

— Ilyen boldog csak az esküvőm napján voltam . . .

Azután történt, hogy egy átkozott golyó a fején találta a kis tanitót. Eszméletlen volt, mikor a kolozsvári sebészeti klinikára szállitották. Onnan értesitették a feleségét. Másnap az asszony ott volt az ura mellett. De nem sokáig örülhetett a viszontlátásnak: pár órával a megérkezése után meghalt a kis tanitó.

Mikor az utolsót lehelte, csak egyedül volt mellette az asszony. És amikor benyitottak a szobába, az asszony ott feküdt ráborulva az ura holttestére — ő is holtan. A szive szakadt-e meg, vagy öngyilkos lett-e, már nem tudom. De megtörtént és gyönyörüen jellemzi a hitvesi szeretetet.

Együtt temették el őket.

Erre ők is beszüntetik a tüzelést.

Egyiknek sem izlik már a kártya, csak néznek mereven maguk elé, ők is a halálra gondolnak; itt suhant el közvetlen mellettük, egy derék bajtársukat kaszálta le. Talán holnap, vagy ma, órájuk kerül a sor. Pedig ki tudja, ki siratja meg szegényt!?

Kovács családos ember, Szücs még legény. — Megtörülik szemüket a mundérjuk csücskivel és a levegőbe bámulnak.

Vajjon kire gondolnak?

Muskátlis kis ablakos házra, melynek fehér függönye mögött véresre sirja szemeit egy takaros vászoncseléd . . .

Haj . . . . haj . . . . . Szomoru ez nagyon, nagyon szomoru . . .

Bum . . . . bum . . . . . .

Ismét megindul a tüzelés. Most már ádázabban, elkeseredetten.

Itt nem szabad már érzelegni.

Munkára fel!

A legelkeseredettebb tüzelés fejlődik ki, ugylátszik a harc megérett a végküzdelemre.

Ott, ahol a lövészárkok egymás felé hajlanak, hallani, amint az ellenség sorai között a rend felbomlik és a legnagyobb zürzavar uralkodik. Itt az idő a cselekvésre!

Elhangzik a vezényszó:

— Rohamra!

Egy pillanat alatt bekeritik s az árkok hajlása felől hátbatámadják az ellenséget. Az emberfeletti küzdelemben egyenként emelik ki az árokból az embereket. Akit fel nem nyársaltak, az eszeveszett futásnak indul, eldobja fegyverét, mindenét.

Mire a nap piros korongjával alábukott a hegyek mögé, már elvégeztetett minden.

Indul Kovács a régi lövészárok felé, hogy kis vagyonát magához vegye, mert most már más lakás után kell nézni. A nagy küzdelemben nem is vette észre, hogy Szücs elmaradt mellőle. Bizonyára a nagy kavarodásban a másik oldalra került.

Beugrik az árokba, megbotlik valakiben.

Egy bajtárs fekszik ott arccal a föld felé. Megforditja és majd hanyatt esik ijedtében. Bizony, szegény Szücs szomszéd az Urban, a lövészárok kellő közepén hősi halált halt . . .

A halott bajtárs bluzából egy tábori levelező-lap kandikál ki:

Kedves Mátkám!

Kivánom, hogy ezen pár sor irásom egészségben találjon, mert hát én is egészséges vagyok és verjük a rácokat és ha jól megy, már karácsonyra odahaza is leszünk. Ezzel bezárom soraimat és mindenkit tisztelek, még téged is.

János.

Kovácsnak két nehéz könycsepp kivánkozik az arcára. Letérdel a földre, elmond egy Miatyánkot s utána lenyomja a jó bajtárs szemhéjait. Mély sóhajtással kel fel és indul meg egy ujabb lövészárok felé, ahol talán már őreá is várakozik az irgalmatlan, kiméletet nem ismerő kaszás . . .

Egy hős katona kitüntetése.

— Saját tudósitónktól. —

Az alsólendvai tartalék-kórház egyik sebesültjét, a lendvahosszufalui származásu Orbán János 48-ik gyalogezredbeli őrmestert szép kitüntetés érte. A harctéren az ellenséggel szemben tanusitott hősiességéért a király a II. osztályu vitézségi éremmel tüntette ki. Orbánt december elsején a harctéren akarták feldisziteni az éremmel, de a hős katona öt nappal előbb Milanovácnál a vállán sulyosan megsebesült s a nagykanizsai, majd pedig a lendvai tartalék-kórházba került.

Orbán őrmester a szerbiai harctéren tünt ki vitézségével. Amint elmondja, az a brigád, melyben ő szolgált, szeptember 16-án Crni-Vrh mellett heves támadással elfoglalt egy fontos magaslatot a szerbektől. A magaslat elfoglalása után Orbán azt a parancsot kapta, hogy tiz emberrel menjen őrjáratba, hogy ha a szerbek vissza akarnák foglalni a magaslatot, adjanak jelt és tartsák fel egy időre az ellenséget. Orbán elvégezte a parancsot, elindult kis csapatjával és csakhamar egy száz főből álló szerb csapattal találták szemben magukat, mely a magaslat ellen szándékozott támadást intézni. Orbán őrmester a kis csapatját kedvező pozicióba helyezte s bevárva az egyre közeledő ellenséges csapatot, felvette velük a tüzet. A harc vége az lett, hogy a szerb csapat nagyrészét a kis magyar csapat lelőtte, a többi szerb pedig elmenekült. A magyar csapat egyetlen tagja sem sebesült meg.

Orbán őrmestert a kapitánya megdicsérte s kitüntetésre terjesztette fel. A vitéz őrmester nov. 25-én megsebesült s elkerült a harctérről. Hősiességének jutalmát, a II-od osztályu vitézségi érmet a hadnagya most utána küldte Alsólendvára, a következő sorok kiséretében:

Kedves Orbán őrmester!

December elsején kellett volna e vitézségi éremmel Magát feldiszitenem. Sajnos, a bukvai ütközetek megfosztották a századot őrmester urtól.

Most bevonultaktól hallom, hogy Kanizsán tartózkodik. Elküldöm ezért a jól kiérdemelt ezüst vitézségi érmet. Viselje az érmet a teljesitett kötelesség fölemelő tudatában szerencsésen, jó egészségben.

Adja Isten, hogy egészsége mielőbb teljesen helyreálljon.

Dr. Balázsy Miklós
hadnagy.

A vitézségi érmet vasárnap délelőtt szükkörü, szerény ünnepség keretében tüzték fel a hős őrmesternek. A kórház nagytermében összejöttek a sebesültek, dr. Józsa Fábián orvos néhány elismerő szót mondott, miközben dr. Brünner Józsefné urnő, a Vöröskereszt alelnöke és a sebesültek igazán lelkes, fáradhatatlan gondozója, feltüzte Orbán mellére az érmet. A hős őrmestert a legfelsőbb helyről jött figyelem nagyon meghatotta s bizonyára buzditani fogja — felépülése után — a további vitézségre.

Adakozzunk a Vöröskereszt Egyletnek! Segitsük a hadbavonultak családjait! Adakozzunk az elesettek hozzátartozóinak!

A hadjáratban elesettek özvegyeinek és árváinak javára vásároljunk hadisegélybélyegeket!

Legfőbb most: a takarékosság

— A kevert lisztből sütött kenyér. —

A kormány a földmivelésügyi miniszter utján az élelmiszerekkel való okos és szükséges takarékosság érdekében, az alább közölt felhivást bocsátotta ki az ország közönségéhez:

„Minthogy a külföldről élelmiszereket nem igen hozhatunk be az országba s hü szövetségestársunkkal együtt a magunkéból kell megélnünk, ellenségeink arra számitanak, hogy bármilyen vitézül is küzdenek hős katonáink, még sem fogjuk a harcokat tovább birni, mert elfogy a kenyerünk s ők kiéheztetnek bennünket. Ellenségeinknek ez a reménysége nem fog beteljesedni, mert mindenünk van annyi, amennyire szükségünk van. Hogy azonban semmiféle körülmények között semmiféle baj ne érhessen bennünket, a józan előrelátás azt parancsolja, hogy a fogyasztásban mindenki, mindenben takarékos legyen. Különösen okosan és takarékosan kell bánnunk a buzával, meg a rozzsal, mert az idén a buza- és rozstermésünk nem volt olyan, mint a tavalyi."

Utal azután a miniszter a lisztkeverésre vonatkozó kormányrendeletre s arra, hogy mindennemü buza- és rozsjárandóságot (konvenció) csak kétharmadrészben szabad buzában és rozsban kiadni, egyharmadrész helyett pedig árpát vagy tengerit kell mérni s az értékkülönbséget készpénzben kell megfizetni.

A miniszter felkéri azokat is, akik a maguk gabonájából őrölt lisztből otthon sütik a kenyeret, hogy ők se fogyasszanak tiszta buza- vagy rozskenyeret, hanem ők is keverjék a buza- vagy rozslisztet egyharmadrészben árpa-, burgonya- vagy tengerilisztel, azt a buzát és rozsot pedig, amire — ha ők is kevert lisztből sütnek — a maguk házánál nem lesz okvetlenül szükség, adják el, hogy a buza és a rozs eljuthasson azokhoz, akiknek arra szükségük van. Mindenki belátja, — ugymond a miniszter, — hogyha most nem tiszta buza- vagy rozslisztből sütött kenyeret eszik és nem tart vissza több buzát és több rozsot, mint amennyire, takarékosan számitva, szüksége van, hazafias kötelességet teljesit és — akármilyen kis dolog is ez harcban álló vitéz katonáink hősi véráldozatához képest, — de ezzel mégis igazán mindenki hozzájárulhat ahhoz, hogy ellenségeinken diadalt arathassunk.

Kulturkép az utcáról.

— Mozifelvétel. —

Háromezer méteres film. Érdekes. Lehet sirni és nevetni rajta, ki ahogy nézi.

A Kanizsai-uton kopott parasztszekér döcög befelé a városba. A szekéren ketten ülnek: egy jóképü, őszbecsapzó bajuszu, öreg földmivesgazda és egy fiatal, lányosarcu menyecske, ölében kockás nagykendőbe burkolva kis gyermek pihegett.

A szekér megállt dr. Józsa orvos ur háza előtt. Az öreg gazda a gyeplőt odakötötte a lőcshöz, aztán nehézkes igyekezettel leszállt a kocsiról. Az istrángokat levetette, az ülésről előhuzott egy vastag, meleg pokrócot s reáteritette a két sovány pejlóra, aztán odament a szekérderékhoz, megsodorgatta dércsipte bajuszát s odaszólt a menyecskének:

— Szállj le lányom, itt vónánk.

A menyecske — lánya volt az öregnek — lekecmergett az ülésről. Bokorugró, piros szoknyája és alsója azonban a nagy igyekezetben fennakadt a lőcsön s kivillant alóla formás lábainak egészséges, fehér bőre.

— No-no, egészen gyere le, — mondja elmosolyodva az ember s kiakasztotta a fennakadt szoknyát.

A menyecske rendbeszedte a ruháját, aztán ölébe vette az ülésről a gyermeket s bement az orvos kapuján.

Az öreg gazda visszaballagott a kocsihoz; megigazitotta a kantárt, megnézegette a két pej lábait, megveregette okos pofájukat, aztán mikor minden rendben volt a lovak körül, zsebéből előhuzta kurtaszáru cseréppipáját és rátömött.

Közben kijött az orvostól a menyecske. Arca könnyektől ázott volt s zokogva támaszkodott a szekéroldalának.

Az ember nézte hosszasan, szó nélkül és gyufát keresett. Nagysokára talált egy szálat. Nagyfejü, kénes gyujtó volt, olyan, mely szélben is biztosan tüzet fog. Belefogta a markába s cuppogva rágyujtott pipájára. Még néhányat szippantott s mikor rendben volt a pipa is, kérdezte csak a menyecskét:

— No, lányom, mit mondott az orvos, ho' olian szomoru vagy?

A menyecske zokogva mondta:

— Aszonta, ho' már késő, nem segithet rajta.

Az öreg hallgatott egy ideig s csak a pipáját szivta; de a füst nem igen akaródzott kijönni a szárbul; meg kellett hát piszkálni egy szalmaszállal, mikor készen volt vele, megszólal:

— Hm . . . oszt' aszonta az orvos?

— Azt.

Az öreg csak nézte a zokogó asszonyt hangtalanul, aztán megint a pipáját babrálta. Nem akart szelelni sehogy, fogta hát és zsebretette, aztán odaszólt a lányának:

— Oszt' mit mondott, meghal?

A menyecske felsirt:

— Meg — zokogta — de aszonta, mér' nem hoztuk be előbb, mikor illen nagy baja volt.

Az öreg előbb megigazitotta a Sárgán a pokrócot. Jóvérü állat, mindjárt lemozgatja magáról a takarót; pedig hüvös van, havat jövendöl a kalendárium is. S csak azután mondta vállat vonva:

— Hát ha meghal, lányom, akkor meghal, majd ad helyette a jó Isten másikat.

Majd mérgesen hozzátette:

— Hogyan gyühettünk vóna be vele előbb, mikor a Sárga az egész héten ollan gyöngeforma vót! . . .

HIREK.

Emlékeznek-e még rá,

amikor négy-öt hónappal ezelőtt az első csatajelentések szemünk elé kerültek? Bőrünkön hangyák futkoztak, szivünk hangosan dobogott, torkunk száraz volt és kezünk reszketett, amikor az ujság után nyultunk. A szerelmes bakfis nem olvashatja mohóbban a ridiküljébe csempészett levélkét, mint ahogy mi olvastuk az ujságban Höfer vagy Stein kurta üzeneteit. Elolvastuk nem is egyszer, de husszor s az ábrándok szines girlandjaival ékesitettük föl minden sorát. Lassankint azonban (ugyebár, ez nem cinizmus, ha őszintén megmondjuk?) lelkünk visszabillent a nyugodalom egyensulyába, amikor a harci jelentések kövér betüi a lapok első oldalára fölmásztak. Láttára nem vetett többé lobbot tekintetünk, szivünk is egykedvüen kezdett verni. A sok száz kilométerre elnyujtózkodó harctér nem fért el elménkben, pillantásunk fáradtan hanyatlott le, ha végig akart rajta röpülni s a tömérdek lengyel, orosz és szerb helység nevét nem vette be többé emlékezetünk. Nem azt jelentette ez az állapot, hogy a háboru iránt nem érdeklődünk, vagy hogy a háboruban való hitünket elveszitettük. A jelentésekből kirobbanó dörejhez hozzászoktunk, mint ahogy a lövészárokban fekvő katona hozzászokott a harc pokoli lármájához, ugyannyira, hogy legédesebb álmából is fölriad, ha megszüntetik az ágyuzást. De bármennyire is hozzászoktunk ahhoz a dörejhez, vannak napok, amikor fölkapjuk fejünket s ugyanazokat a tüneteket észleljük magunkon, mint a jelentések mézesheteiben. Azok a napok ezek, amikor a csatateret mintha összebeszéltek volna, egyszerre hallatnak magukról, egyszerre kezdenek el harsogva kiabálni: rajtam ez történt, rajtam meg ez történt. Belgiumból, Franciaországból, Oroszországból, Szerbiából, Törökországból, Egyptomból, Dél-Afrikából, a szárazföldről, tengerről, szigetekről egyszerre ontja a táviró a maga rövid mondatait, amelyeknek mindegyike azonban ugy koppan, mintha vassal lenne kibélelve. Ha e mondatokat olvassuk, lelkünk megint röpdösni kezd és az édes izgalom láza rázza meg minden porcikánkat. Hiszen e mondatok — mint a fecskék a tavaszt — mind azt hirdetik, hogy végső, megmásithatatlan győzelmünk napja fölkuszott az égboltozatra.

— Tekintettel az uj negyedévre, mai számunkhoz postautalványt melléketünk. Kérjük előfizetőinket, hogy előfizetésüket megujitani s esetleges hátralékaikat beküldeni sziveskedjenek.

— **Uj püspök.** A király dr. Premus zágrábi kanonoknak a fölszentelt püspöki cimet adományozta. Dr. Premus fiatalabb éveiben Muraközben lelkészkedett.

— **Hősi halál.** Csáktornya egyik köztiszteletben álló derék polgára, Deutsch Jenő vendéglős, a nagykanizsai 20. honvédgyalogezred vitéz tartalékosa, az északi harctéren hősi halált halt. Ifju felesége és egy kis gyermeke siratják.

— **Óriási földrengés** volt e héten Olaszországban. Országszerte éreztek a rengést, de voltak helyek, ahol a hatás irtóztató volt. Avezzano városában a 11.000 lakós közül csak nyolcszázan maradtak életben, az egész város romokban van. Amerre a rengés elvonult, rombadült házak, halottak, sebesültek jelzik a földindulás utját. Cellano, Pescina, Chieli, Aquilla, Peruáió, Soró, Teramo, Nápoly, Róma, Caserto, Civitaveccia, Moterodó, Rosetto és Muntio városokban volt különösen erős az elemek dulása. Rómában a Szent-Péter bazilikának 150 drága és müvészi becsü ablakát a földrengés összetörte. A földrengés percében a pápa a könyvtárban tartózkodott s letérdelve imádkozott.

— **Nagykanizsa—Alsólendva.** A Vállalkozók Lapja irja: Már régebb idő óta tervezés alatt áll a Dunántul két egypontba kapcsolódó vonala, amelyek megvalósitása jelentős gazdasági feilendülést idézne elő az érintett Vas- és Zalamegyék forgalmában. Az egyik vonal Nagykanizsáról, a Délvidék e gazdasági empórumától Alsólendváig; a másik, az előbbinek folytatásaképen Alsólendvától Muraszombaton át a stájer határon fekvő Radkersburg városáig vezetne. Innét már megvan az összeköttetés ugyancsak nyugati irányban Spielfeldig, a déli vasut bécs—trieszti fővonalának állomásáig. A nagykanizsa—alsólendvai vasutvonal, amelynek terveit Stein Miklós budapesti mérnök-készitette, 49 és fél km. hosszu és közigazgatási bejárása még 1909-ben megtörtént. A tranversális vonal második része az alsólendva—muraszombat—radkersburgi vonal már ujabb keletü tervezés s a közigazgatási bejárást 1911. tavaszán tartották meg. Ennek a vonalnak nyomvezetése Alsólendva állomástól észak felé, a dunántuli vasut meglevő vonalán 3 km. hosszuságban még peageként használja. Csak azután fordul északnyugati irányba, nagyjában a Lendvapatak völgyét követve. Az uj vonal Zalavármegye déli sarkát átvágva, Belatincon át vezet a dunántuli vasut Muraszombat állomásához, melyhez annak déli végén csatlakozik. Mindkét vonal megvalósitását a Dunántuli helyiérdekü vasut r.-t. célozza és ez irányu tárgyalások kedvező eredménnyel kecsegtetnek.

— **Aranyékszerért — vasékszer.** A fővárosi Auguszta-alap elhatározta, hogy az adományozott aranyékszerért az adakozó kivánságára ugyanolyan formáju vasékszert ad. Ebből a célból müvészi kivitelü vaskarperecek, vasmelltűk készültek, a következő felirással: „Pro Patria 1914—1915."

— **Bolond óra.** Ez a jelszó kitünően ráillik a mi toronyóránkra. Az utóbbi héten ismét renitenskedett az óra, hol késett egy negyedórát, hol meg sietett egy félórát. Ha az ember egyik nap hozzáigazitotta a zsebóráját s megfigyelte a toronyórát, nem győzött bosszankodni. Nem tudjuk, hogy ki és mi az óra renitenskedésének az oka, de ha rossz az óra, meg kell javitani, s ha a kezelése rossz, kezeltetni kell egy hozzáértő szakemberrel. Ezen a bajon még könnyü segiteni s kell is segiteni . . .

— **Népfelkelői behivások.** A honvédelmi miniszterium rendeletet küldött az illetékes hatóságokhoz, amely az 1875., 1876., 1877, 1878, 1879, 1880 és 1881 évbeli születésü és esetleg ennél fiatalabb A) osztályu (katonailag kiképzett) népfelkelésre kötelezett magyar állampolgárokat, kik a közös hadseregnél (haditengerészetnél), honvédségnél vagy csendőrségnél szolgáltak és bármely okból még a tényleges viszonyban (polgári viszonyukban) vannak (pl.: mint létszámfelettiek, betegek stb.) tényleges népfelkelői szolgálatra behivja. A fent emlitett népfelkelésre kötelezettek valamennyien, tehát az ajánlati lappal ellátottak is, tekintet nélkül az abban foglalt rendelkezésre illetőségi helyükre való tekintet nélkül a jelenlegi tartózkodási helyüknek megfelelő parancsnoksághoz 1915. január hó 20-ára bevonulni tartoznak. Ez alkalommal a bármely okból, tehát betegség, vagy szolgálatképtelenség okából szabadságoltak, továbbá bármely fegyvernemből származó, tehát az összes, a lovasságnál szolgáltak is bevonulni kötelesek. Ellenben nem tartoznak bevonulni a népfelkelési szolgálat alól bizonytalan időre felmentett népfelkelésre kötelezettek. Hasonlóan nem tartoznak jelen rendelet alapján bevonulni azon népfelkelésre kötelezettek, akik vegyes, katonai vagy honvéd felülvizsgálat utján a hadsereg, haditengerészet, honvédség vagy csendőrség kötelékéből elbocsájtattak és ennélfogva a népfelkelés B) alosztályába tartoznak, végül a járási tisztviselők által már a békeidőben kalauzokul kijelölt, ehhez képest ajánlati lappal ellátott népfelkelésre kötelezettek. A bevonulók tartoznak velük mindennemü ruhát vinni. Azon behivott népfelkelésre kötelezettet, aki a kitüzött határidőre és helyre be nem vonul, karhatalommal vezetik elő és a katonai behivás iránt tanusitott engedetlenség megbüntetéséről szóló 1890. évi XXI. t-c. 4. §. értelmében 2 évig terjedhető börtönnel büntetik.

— **Egy régi, érdemes tanitó halála.** A járásunkbeli Gáborjánházán tragikus körülmények között halt meg Fentős Ferenc régi, érdemes tanitó. A 72 éves, életerős, mindig jókedvü ember, akit Alsólendván is igen sokan ismertek, sohasem volt beteg s a legutolsó percig megőrizte aranyos jó kedélyét. A halál hirtelen végezett vele. Szerdán éjjel fölkelt, hogy megnézze: az udvaron rendben van-e minden. Pár percig tartózkodott csak kint s amikor visszatért szobájába, hirtelen rosszul lett és összeesett. Felesége ágyba fektette, ahol rövid idő mulva meghalt. Néhány év óta nyugdijas volt. Halálával a régi falusi pedagogusok egy tipikus alakja tünt el.

— **Az amputált novai hős és a király.** A zalai bakák világraszóló hőstetteiről már sokszor és sokat irtak az ujságok. Egyik ilyen hősünk Weiler Imre, novai származásu fiatalember, akit a háboru megfosztott egyik lábától s akinek őfelsége a király adott ezerkétszáz koronás műlábat. Weiler Imre Weiler Lipót novai kereskedőnek a fia. Lublinnál, ember ember elleni rettenetes bajonettharcban öt oroszt szurt le Weiler Imre, köztük azt a főhadnagyot is, aki az ő lábát a végzetes dum-dum golyóval revolverével meglőtte. Mikor már a térde is üszkösödni kezdett, Jaroslauban megamputálták a jeles 48-as bakát, aki rövidesen Bécsbe került, a Mária Jozefa főhercegnő palotájában berendezett s a főhercegnő költségén fentartott hadikórházba, ahol a napestig munkálkodó főhercegnő vezetésével csupa mágnáshölgy ápolja a betegeket, kik között különösen a magyarok részesülnek akkora megbecsülésben, amiről az osztrákgyülölő Magyarországban azelőtt álmodni se mertek az emberek. Életének legszebb napja az volt, — meséli Weiler, — amikor Ferenc József király tett látogatást a kórházban. Ő volt akkor még az egyetlen amputált a kórházban, felé sugárzott tehát leginkább a király érdeklődő kegye. Ágyához lépve tiszta magyarsággal hosszan beszélgetett Weiler Imrével a király, majd bucsut véve kezét nyujtotta neki, a mit Weiler megcsókolt. Mielőtt a király távozott, kiséretének egy tagjával leiratta Weiler fejcédulájának adatait s öt nap mulva ott volt ágya mellett az ezerkétszáz koronás műláb, amit a király küldött neki.

— **Rutén hazaárulók az egerszegi fogházban.** Diszes társaság érkezett a napokban a zalaegerszegi kir. ügyészség fogházába. Mint tudósitónk irja, Máramarosból való muszkavezető rutén parasztok ezek, akiket nem itéltek halálra, hanem csak fegyházbüntetésre. Nagyon sok lehet belőlük, hogy még Egerszegre is jutott...

A KORMÁNY lefoglalja a gabonakészleteket.

— Saját tudósitónktól. —

A gabonanemüek árának maximális megállapitása óta állandóan halljuk a panaszt, hogy nincs gabona és ezért nincs liszt se. Pedig gabona is sok van, meg liszt is sok lehetne, csakhogy igen sok gazda és igen sok kereskedő elraktározva, eldugva tartja a gabonáját, arra számitva, hogy majd ha a forgalomban levő készlet elfogy, ujból felszökik a gabona ára s akkor ő jó vásárt csinál.

A zsebünk és existenciánkra utazó lelketlen spekulánsok számitását azonban most áthuzta a kormány. A hivatalos lap tegnapi száma ugyanis rendeletileg közli, hogy a kormány a közigazgatási hatóságok utján az Országos Gazdasági Bizottság részére lefoglalja a buza, rozs, árpa és zab készleteket. A rendelet szerint mindenki köteles a hozzá intézett hatósági felszólitásra gabonakészletét feltárni és a készletnek azt a mennyiségét, amely a saját házi és gazdasági szükségletének a hatóság által megállapitandó mértékét meghaladja, a hatóságilag megszabott maximális áron készpénzért az Országos Gazdasági Bizottság részére átengedni s a hatóság által kijelölt legközelebbi állomásra szállitani A hatóság azonnal átveheti a készletet, de ha át nem veszi, joga van zár alá venni.

A rendelet szerint *aki eltitkolja a készletét, vagy azt eldugja, vagy a lefoglalt gabonát elhasználja, vagy eladja: két hónapig terjedhető fogházzal büntettetik.*

— **A háboru.** (*A hét krónikája.*) A mult hét szenzációs eseménye az, hogy Berchtold Lipót gróf külügyminiszter személyi okokból lemondott. A király külügyminisztérré egy magyar embert, báró Burián Istvánt nevezte ki. Az egyes harcterekről kapott jelentéseink rövid összefoglalása a következő: Oroszlengyelországban az oroszok még makacsul küzdenek, hogy Varsót megvédjék az ellen, hogy a németek elfoglalják s ezért a Bzura mellett és a Pilica mellett nagy ellenállást fejtenek ki, sőt napok óta megismétlik kisérleteiket, hogy a Nidán kierőszakolják az átkelést. De minden erőfeszitésük kudarccal végződik. — Galiciában és a Kárpátokban állásaink előtt az elmult héten nagyobbrészt nyugalom volt. — Bukovinában támadást kiséreltek meg az oroszok. Felderitő különitményeik érintkezést keresve velünk, tulközel merészkedtek előőrsvonalainkhoz, csapataink azonban ágyu- és géppuskatüzzel szétszórták őket. — A déli hadszintérről, ahonnan sokáig nem érkezett jelentés, azt a hirt kaptuk, hogy Trebinjétől keletre a határig előretolt állásainknál erős ágyuharc folyt. Szófiai jelentés szerint a szerb kormány rendeletet bocsátott ki a belgrádi hatóságokhoz, melyben felhivja a polgárságot, hogy hagyja el a várost. A szerb főhadiszállás ismét Nisbe költözött s oda érkezett Péter király is egész udvartartásával. — A nyugati harctéren a franciáknak minden ujabb támadását visszaverték a németek. Igy Soisson-tól északkeletre és a chalonsi tábortól északra. Flireynél, az argonnei erdő keleti részében egy lövészárkot a németek abban a pillanatban robbantottak fel, melyben azt a franciák elfoglalták Az árkot elfoglaló egész francia csapat megsemmisült. A francia kórházakban egy zürichi távirat szerint egy félmillió sebesültet ápolnak s hogy halottakkal és foglyokkal együtt egy mill ó és kétszázezer ember a franciák vesztesége. — A törökök a héten is jelentős sikereket arattak az oroszok felett. Perzsia északi tartományában, Asserbeidsánban, ebben az oroszoktól leigázott országban elfoglalták az oroszok két utolsó védőpontját, Tebriszt és Salmast és folytatják gyors előnyomulásukat.

— **Adakozzunk a Vöröskereszt-Egylet lendvai tartalékkórházának!**

— **A hadmentességi adó.** Azok a hadmentességi dijkötelesek, akiket tényleges katonai szolgálatra behivtak, nem fizetnek hadmentességi adót azokra az esztendőkre, amelyekben katonai szolgálatot teljesitettek. Mindazoknak, akik hadmentességi dijukat az 1914. évre már befizették, ezt az összeget a későbbi köteles évek javára fogják beszámitani. Az 1915. évre pedig nem rónak hadmentességi adót arra, a ki katonai szolgálatot teljesit.

— **Kinek kell hadifogoly?** A hadügyminiszter elhatározta, hogy az esetleges munkáshiány megszüntetésére, másrészt a hadifoglyok foglalkoztatása céljából mezőgazdasági és földmunkák végzésére szerződés mellett hadifoglyokat bocsát rendelkezésre A foglyok, valamint az azok őrzésére kirendelt őrszemélyzet elhelyezéséről, megfelelő lakásról, fütésről és a foglyok élelmezéséről a munkaadó tartozik gondoskodni, de az őrök ellátási költségét a kincstár megtériti. A hadifoglyoknak reggelire rántott leves, ebédre 100 gramm hus, főzelék és kenyér, vacsorára csak főzelék dukál. Minden hadifogoly naponta 1 kiló és 200 gramm kenyeret kap, de jár neki minden nap kétszer rumnélküli tea is. Szeszesitalt nem szabad a foglyoknak adni. A foglyok napi munkaideje, a szokásos pihenőket beleértve, tizenkét óra. — Akik tehát hadifoglyokat akarnak mezei munkára alkalmazni, azok forduljanak a földmivelésügyi miniszteriumhoz, ahol megkapják a kivánt felvilágositást.

— **Hajna szerelme.** Borbély György zalaegerszegi tanár és szerkesztő ezen a cimen egy könyvecskét adott ki, mely Vörösmarty legnagyobb époszának legkedvesebb alakával, a szépséges Hajnával foglalkozik. A szerző munkáját „csatarajz"-nak nevezi, de inkább lehetne mondani a honszeretet s az igazi szerelem apotheozisának, mellyel a lelkes szerző emléket állit annak a dicső magyar nőnek, aki segitett „Árpád csatájában" hazát szerezni a magyaroknak. Szép kép is diszíti az izléses könyvecskét, melyet az alsólendvai Balkányi-nyomda állitott elő. Ára 50 fillér s megrendelhető Zalaegerszegen a szerzőnél.

— **A „Vasárnapi Ujság"** legutóbbi száma folytatja a háboru képek sorozatát: oroszlengyelországi harcaink, a limanovai nagy győzelem szintere, a Kárpátokban folyó harcok adják a képek tárgyát. Szépirodalmi olvasmányok: Szemere György kitünő uj regénye, Binder-Kriegelstein japán története, Szőllősi Zsigmond háboru stb. Egyéb közlemények: Jenő főherceg, déli haderőnk főparancsnokának arcképe s a rendes heti rovatok: Irodalom és művészet, Sakkjáték, Halászás stb.

A „Vasárnapi Ujság" előfizetési ára negyedévre öt korona, a „Világkrónika"-val együtt hat korona. Megrendelhető a „Vasárnapi Ujság" kiadóhivatalában (Budapest, IV. ker., Egyetem-utca 4. szám). Ugyanitt megrendelhető a „Képes Néplap", a legolcsóbb ujság a magyar nép számára, félévre 2 korona 40 fill.

— **Uj barakkórházak Csáktornyán.** katonai kincstár Csáktornyán barrakkórházakat épittet. Egyelőre 400 beteg részére épittet barakkokat az ulánus kaszárnya telkén. Az épitést a legrövidebb időn belül megkezdik. Ezzel a 400 beteggel Csáktornyán összesen 1350 sebesültet fognak majd elhelyezhetni.

— **Életbe lépett a hadi pótadó.** F. évi január elsején hadipótadó lépett életbe. Egyelőre azonban csak azokat adózzák meg, kiknek évi jövedelme a huszezer koronát meghaladja. Az adót az adófelszólamlási bizottságok állapitják meg.

— **Csomagküldés a tábori postákhoz.** A posta- és távirda-igazgatóság értesitése alapján közöljük, hogy a 11., a 39, és az 51. számu tábori postákhoz magáncsomagok mindenkor küldhetők.

— **Magyarország 1914. évi bortermése.** Hivatalos adatok szerint az 1914. évben Magyarországon (Horvát-Szlavonországok nélkül) mindössze csak 2,206.000 hektoliter must termett. Ez 1,110.000 hektoliterrel kevesebb még az előző évben termett must nál is, pedig az 1913. évi termés mennyisége is jóval alatta maradt az átlagos terméknek.

— **A harcképtelen foglyok kicserélése.** A pápa közbenjárására a hadviselő államok egymás közt ki fogják cserélni harcképtelen hadifoglyaikat. Mintegy 125.000 ember térhet igy vissza hazájába.

— **Mikszáth-Almanach 1915-re.** Ki keres most olyképet, amely csendéletet ábrázol? Ki kivánci olyszerelmi történetre, amelyben az idő l arany f lhője uszik? A háboru dübörgése kikapcsolta érdeklődésünkből, legalább egy időre az efajta munkákat. A kirakatokban, ahol máskor uj regények és novellás kötetek versengve ajánlták magukat a közönségnek, térképek függnek. S ami ujdonságra rávilágít a könyvesbolt villanyfénye: jóformán kizá-

rólag a népek fegyveres mérkőzésével függ össze. — Az irók és kiadók sok uj terve, az idei karácsonyra, bennmaradt az asztalfiokban. Egy könyv azonban kivétel. E könyv a „Mikszáth-Almanach", amelynek szerkesztői örökségét Herceg Ferenc vette át s amelynek megjelenését nem gátolhatta az, hogy ujságjainkban ma Hófer altábornagy jelentéseit olvassuk legelőször. Singer és Wolfner az idén is kiadta a Mikszáth Almanachot, mert e könyv sokkal több, mint egy uj kötet a karácsonyi könyvpiacon. Elmaradásával nemcsak az eddigi Almanach kötetek folytonossága csonkult volna meg, hanem a közönség asztaláról is hiányzott volna egy mindig várva-várt irodalmi csemege. A Mikszáth-Almanach immár tradició. Elég kiejteni nevét s az olvasók népes tábora tudja, hogy jelenti a jó izlést, a válogatott eazközökkel dolgozó magyar novellairodalom pompás csokrát. Ahova posta utján eljut a magyar betü, ott megtaláljuk a piros kötésü Mikszáth-Almanachot is. S ahol a kézbesitő leteszi e formás könyvet, ott a magyar mesélőkedv szine és illata tölti meg a levegőt. Mint mindig, az 1915-re szóló Almanachnak is féltő gonddal készült össze a tartalma. Vaskos teste belletristáink szine-javának elbeszéléseit füzi egybe. A szerkesztő Herczeg Ferenc két müvészi irással szerepel az Almanachban. Egy drámai erejü „Öt órakor" c. elbeszéléssel s a naptári rész után következő „Előszó"-val, a mely — mint annak idején Mikszáth alatt — az ő mondanivalói révén is valósággal irodalmi esemény. Mellette a következő novellisták termékeiből kötött az uj Almanach dus kévét: Balla Ignác, Bársony István, Bónyi Adorján, Erdősi Dezső, Farkas Pál, Herczeg Ferenc, Krúdy Gyula, Lőrinczy György, Lovik Károly, Malonyay Dezső, Móricz Zsigmond, Pekár Gyula, Scossa Dezső, Szomaházy István, Somlay Károly, Szikra, Szmrecsányi Béla. A Mikszáth-Almanach Singer és Wolfner (Budapest, VI. Andrássy-ut 16) kiadásában jelent meg. Ára 2 korona.

— **Lopás a vonaton.** László Zsigmondné budapesti uriasszony Nagykanizsára utazott, hogy ott katonáskodó férjét meglátogassa. Mikor a vonat Székesfehérvárt elhagyta, az uriasszony észrevette, hogy ezerötszáz korona értékü ékszereit és készpénzét rejtő táskája eltünt. A legközelebbi állomáson bejelentette a lopást.

Szerkesztői üzenetek.

Belatinci tudósító. Az adakozók nevét a kórházgondnokság ugyis kimutatja, a közléssel várunk tehát addig. Üdvözöljük.

Egy 3 szobás lakás

a mellékhelyiségekkel együtt

kiadó.

Bővebbet Dr. Strasser Ármin ügyvédnél Alsólendván.

Névjegyek

a legdivatosabb kivitelben

a leggyorsabban készülnek

a Balkányi-nyomdában.

Előnyös

butorvásárlást ajánl

Székely Vilmos

:: butortelepe ::

(volt Fialovits-féle üzlet)

Nagykanizsa, Főut 8. sz.

(Bazár-épület.) 52-41

Nagy választék: háló, ebédlő, szalon uri szobákban, vas- és rézbutorokban, saját készitményü angol bőr- és bárminemü kárpitos munkákban.

Modern hálószobák toilettel 400 koronától feljebb!

A n. é. közönség szives pártfogását kéri

SZÉKELY VILMOS

Nagykanizsa.

Eladó

szabad kézből azonnal egy ház vendéglői joggal és szatócsüzlettel együtt. A házhoz van több gazdasági épület, 3 hold rét és 2 hold szántóföld. Eladási ár 17,000 korona.

Bővebbet a tulajdonosnál:

Árki Agoston, Kapca (Zala).

Bevonulóknak fontos!

Vizhatlan hátzsák,

Aluminium pohár

(laposra összerakható),

„Gilette" Önborotváló készlet nikkelből,

Töltő-tollszárak

a legolcsóbb árak mellett kaphatók:

Balkányi Ernő üzletében

6050

közj. hit. bizonyitvány orvosoktól és magánosoktól igazolja, hogy a

KAISER-féle Mell-Karamella

három fenyővel

Köhögés rekedtség, hurut, elnyálkásodás és görcsös köhögés ellen legbiztosabban használhatók.

Csomagonként 20 és 40 fillér, dobozban 60 fillérért

kapható Alsólendván **Fuss F. Nándor** gyógyszertárában.

*—74

Alkalmi ajándékok!

Alkalmi ajándéknak legalkalmasabb

zsebórák, láncok, arany és ezüst ékszerek,

China-ezüst disztárgyak, evőeszközök stb.

A legnagyobb választékban, jutányos áron kaphatók

Mayer Ödön órás és ékszerésznél

ALSÓLENDVA, Főutca.

Nagy raktár fali- és álló-órákban, valamint látszerészeti cikkekben, időmérőkben stb. Javitások szakszerüen végeztetnek!

Nagy választék jó minőségü és izléses butorokban.

Teljes lakberendezések!

OLCSÓ ÁRAK! 52-39

Előzékeny pontos kiszolgálás.

Somogyi Ede

kárpitos butorraktára

Nagykanizsa, Városház-palota.

Saját készitményü ANGOL BŐRBUTOROK.

Függönyök. Szőnyegek.

Iparművészeti tárgyak.

SAJÁT ASZTALOSMÜHELY!

Ima a hadbavonultakért! Ára 20 fillér. A tiszta jövedelem a Vörös Kereszt Egyleté. A csinos kis füzet huszonnégy imát tartalmaz.

Kapható: **Balkányi Ernő** üzletében **Alsólendván.**

Előfizetőink ingyenes hirdetési rovata.

Ipar és kereskedelem

Előfizetőink ingyenes hirdetési rovata.

HELYBELIEK:

ASCHERL JÓZSEF épitész, épitési vállalkozó. Elvállal épitési tervek készitését, mindennemü épitkezést, valamint szakvélemény adását.

BADER HERMAN cipész. Kész cipők raktára.

BORS ISTVÁN kötélgyártó.

BLAU SÁNDOR vasuti vendéglője az állomásnál.

BLAU és BARTOS rőfösáru- és készruha-üzlete.

BECK OSZKÁR fodrászterme Főut, Tivadar-f. ház

DEUTSCH JÁNOS vendéglője a Vasuti-utcában

ERMÉNYI JÁNOS bábsütő és mézeskalácsos.

EPPINGER SAMU téglagyáros és gőzmalomtulajd.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

FREYER LIPÓT norinbergi-, diszmü-, üveg-, porcellán-, vegyesáru- és csemegekereskedése.

Özv. FARAGÓ ISTVÁNNÉ borbély- és fodrász.

FEHÉR ANTAL köröm- és kocsi-kovács.

GOMBOSY és WENDL fűszer-, csemege-, rövid-, norinbergi-, üveg- és porczellán-áru kereskedése.

GREGORENCSICS JÓZSEF szikvizgyára. Kivánatra szikvizet vidékre is szállit.

GROSZ FERENC bérkocsi-vállalata.

GÖNCZ GÁBOR pékmester

Özv. GÁLLITS TAMÁSNÉ kéménysepő-mesternő

GUNDERLACH ANTAL asztalos Szentjános-utca

HEGEDICS ISTVÁN cizmadia.

HEGEDÜS SÁNDOR butor- és épület-asztalos. Kész butorok és különféle koporsók nagy raktára.

KLEIN DÁVID szállitási (spediteur) vállalata

KANCSAL JÓZSEF vendéglője a Kanizsai-utcában

LEVASICS FERENC épitőiparos.

MAYER ÖDÖN órás és ékszerész. Nagy raktár china-ezüst árukban.

MAURER FERENC szobafestő és mázoló.

MARTON KÁLMÁN vaskereskedése. Legnagyobb választék vas- és vasalásokban. Varrógép-, gaz.-asági gép-, szén-, cement- és malomkő-raktár.

MURSICS LAJOS épitőiparos.

NEUBAUER ANDRÁS „Korona" nagyvendéglője

NÉMETH PÁL épület- és géplakatos.

NÉMETH ERNŐ borbélyüzlete Főut, Beck-f. házban

POLLÁK LÁZÁR nagykereskedő. Dohány és szivar nagy-áruda.

PERKÓ VENDEL hentesáru-üzlete a Főuton.

PANDUR LAJOS szoba- és cimfestő, épület- és butor-mázoló

„SCHRANTZ-ÁRUHÁZ" (Alsólendva, Templomtér, dr. Filkor-féle ház) legolcsóbb bevásárlási forrás rőfös-, rövid- és divatáru-cikkekben.

REICHENFELD LAJOS mészáros és hentes, Főut

SIPOS DÁNIEL elsőrendü uriszabó (Főut).

SIMONKA JÁNOS szijgyártó.

SCHAFFHAUSER ENDRE mechanikus.

Id. SCHWARCZ SAMU fűszer-, liszt-, gabona- és szénkereskedése

STERMAN JÓZSEF ácsmester

TIVADAR FERENC vas- és fűszerkereskedése.

Özv. TÜSKE FERENCNÉ vendéglős.

TAKÁTS FERENCZ asztalos.

TERSZTENYÁK ISTVÁN kőfaragó és szobrász. Kész sirkőraktár, Szentjános-utca

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cement-áru készitése.

TOMKA GYÖRGY vas- és fűszerkereskedése

VARGA MÁTYÁS a szőlőhegyenelad fás és zöld szőlőoltványokat a legjobb bor- és csemege-fajokban

WORTMAN BENŐ rőfös- és divatáru-kereskedése.

WEISZ LIPÓT divatárukereskedése és Tip-Top-féle cipő raktára

WALTERSDORFER ADOLF mészáros.

WOLFSOHN HENRIK központi kávés.

VIDÉKIEK:

ÁG ISTVÁN vendéglős Lendvahosszufalu.

BUKOVECZ PÉTER kereskedő Kebelesztmárton

BRÜLL KÁROLY gőzmalma Rédrcs.

CSEKE KÁROLY csesztreg-paraszai gőzmalma.

DOMA JÓZSEF vendéglős Lendvavásárhely

DZSUBÁN JÁNOS vendéglős Alsólakos.

DOMJÁN SÁNDOR cipész Szentgyörgyvölgy.

EPPINGER SALAMON és FIA kereskedése Csesztreg.

FRANKÓ ANTAL vendéglője Bántornya.

FÜRST ALAJOS kereskedő Kerkaszentmiklóson.

FÜRST ADOLF vendéglős Rédics.

FÖLDES MÓR „Royal"-kávéháza Csáktornyán.

FRANKÓ GÉZA vendéglős Lendvaerdő (Renkóc)

FLESCH MANÓ vendéglős Rédics.

GASPARICS JÁNOS cipészmester Külsősárd

GIDER GUSZTÁV vendéglős Zsitkóc.

GÁL JÓZSEF molnár Petesháza.

GREGOR JÁNOS molnár Muraszerdahely.

GAAL SÁNDOR molnár Rédics.

HORVÁTH IVÁN vendéglős Bántornya.

HORVÁTH MÁRTON bádogosmester Belatinc.

IVANICS FERENC ácsmester Hosszufalu.

JERICS IVAN ácsmester és kutszivattyu-berendezési vállalkozó Murahely.

Özv. KRAUSZ FÜLÖPNÉ vegyeskereskedése Lendvahosszufalu.

KOVÁCS FERENC vendéglős Alsómorác (Vas-m.)

KOLLER JÁNOS vegyeskereskedő Göntérháza

KEMÉNY MÓR kávéháza Muraszombat.

KOHN LIPÓT mész-, cement- és deszka-nagykereskedése, Eternit-pala elárusitása Muraszombat

KRALL MÁTYÁS mechanikus kerékpár- és varrógép javitó műhelye Csáktornyán.

KANCSAL ISTVÁN vendéglős Rédics

KONTLER KÁROLY vegyeskereskedése Lendvahosszufalu.

KEPE MIHÁLY Lendvahosszufalu. Elvállal mindenféle betonmunkát. Kész betoncsövek raktára.

KIRÁLY JÓZSEF fakereskedő, Felsőlakos. Tüzifa eladás ölenként K 36.—.

KÓSA FERENC cipész Nemesnép.

LOVENYÁK VINCE borbély Lendvavásárhely

LACHENBACHER JÓZSEF kereskedő Zalabaksa

MAYER MIKSA FIA vegyeskereskedő Pórszombat

MILHOFER TESTVÉREK vegyeskereskedése Lendvavásárhely.

MAYER JÁKAB kereskedő Muraszerdahely.

NEUBAUER PÉTER vendéglős Kebelesztmárton

NÉMETH ISTVÁN cserepes-m. és tetőfedő Resznek

POLLÁK SÁMU vendéglős Murahely (Deklezsin.)

PREISS IGNÁC kereskedő Szentgyörgyvölgy.

PERKÓ FERENC vegyeskereskedő Gáborjánháza

PACSAI LÁSZLÓ köröm- és kocsikovács-mester Nemesnép.

PFANCELTER KÁROLY a „Vigadó" bérlője Igló.

ROSENBERGER DÁVID kereskedő Zalabaksán.

RECHNITZER JÓZSEF kereskedése Kislippa.

REINER LÁSZLÓ vendéglős Felsőszemenye.

REVERENCSICS ISTVÁN vendéglős Siófok

SPIEGEL ADOLF vendéglős Völgyifalu.

SBÜL KÁROLY vendéglős Radamos.

SCHWARCZ LIPÓT butorkereskedő Varasd.

SABJANICS MÁRTON asztalosmester és deszkakereskedő, Adorjánfalva.

SALAMON JÁNOS molnár Lovászi.

SZABÓ FERENC cipész Lendvavásárhely.

SZOCSÁK LAJOS cipész Csesztreg

SZIGETI EMIL vendéglős és mészáros Szentgyörgyvölgy.

SZABÓ LAJOS vendéglős Resznek.

TURNAUER BÉLA kereskedő és vendéglős Murarév

TÓKA LAJOS műmalma s lisztraktára Csentevölgy

TOPLAK JÁNOS ácsmester Bakónak.

TIBOLD ANDRÁS vendéglős Belatinc.

TIRÁSZI JÁNOS vendéglős Lendvajakabfa.

„VADÁSZKÜRT" nagyszálloda Budapest.

VARGA JÓZSEF vendéglős Lendvavásárhely.

VASS GÉZA asztalosmester Csesztreg.

WALTERSDORFER IGNÁC sörkereskedő Ujpest.

WOLFARTH LAJOS mérnök Muraszombat

WEISZENSTERN IGNÁC vendéglős Bántornya.

WEINSTINGL JÁKAB gőzmalma Göntérháza.

Francziaország
Oroszország
Szerbia és
Európa háborus
TÉRKÉPE.

Különféle nagyságban s árban kapható

Balkányi Ernő

könyvkereskedésében Alsólendván.

Gyönyörü illusztrációk! — Érdekfeszitő olvasmányok! — Mesésen olcsó árért!

A most folyó világháborunak valósággal szenzációját képezi az a folyóirat, mely 32 oldal terjedelemben, gyönyörü illusztrációkkal

A Világháboru Képes Krónikája

cimmel jelenik meg. Minden füzethez nagy térkép, vagy Jókainak egy gyönyörü regénye van mellékelve, azonkivül müemlékletek.

24 fillér A füzetek többféle kiadásban, hetenkint egyszer jelennek meg! Egy-egy füzet ára csak **24 fillér!** **24 fillér**

A füzetek állandóan kaphatók BALKÁNYI ERNŐ könyvkereskedésében Alsólendván.

Nyomatott Balkányi Ernő könyvnyomdájában Alsólendván.